

В ранкових променях іде моя єдина...

П'єр де Ронсар

В ранкових променях іде моя єдина,
Завинута у плащ волосся золотий.
Здається, що каскад із локонів рясний
Спадає владно вниз, цілуючи коліна.
Тебе вподібню я народженій із піни,
Що, виклавши з коси корони верх тугий
Чи збивши хвилями волосся шовк сяйний,
Між німф по лону вод на білій мушлі плине.
Яка з жінок тебе затьмарити б могла
Ходою, усміхом, чи сяєвом чола,
Чи томністю очей і лагідністю мови!
У ріках, у гаях, поміж громад гірських
У німф не бачено прекрасних уст таких,
Не кунав їх такий волосся плин шовковий.

Автор: П'єр де Ронсар, переклад: Ф. Склєра